

CATALUNYA SOCIAL

Any IV. Núm. 162

15 cèntims

7 juny de 1924

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CAMEROS, 8 (Passatge Orleó Català) BARCELONA

APARTAT 273
TELÉFON 1114

Creieu-me, amics, deixeu-vos de cabòries. El lema del perfecte ciutadà és aquest:
ranquilitat i bons aliments.

La nova ofensiva dels sectaris

A França, després d'aquella guerra horrible que ha portat una pertorbació en tots els pobles de la terra, s'inicià un moviment de reacció contra la política sectària. Els religiosos abandonaven la solitud del claustre per a defensar la pàtria i els sacerdots morien en els camps de batalla al costat dels ferits que demanaven els consols de la Religió. Els sectaris no podien titllar d'antipatriotes els religiosos. Aquests, oblidant els greuges que havien rebut dels homes representatius dels partits radicals, acudiren als camps de batalla. Es celebraren grans solemnitats religioses i àdhuc els enemics sempiterns de l'Església hagueren de reconèixer que els religiosos, que havien estat bandejats de la França, morien heroicament defensant la llibertat de la pàtria.

La maçoneria, però, anava treballant subterràneament. No podia permetre que hi hagués un ressorgiment religiós arreu de França.

Ja fa temps que es preparava per a guanyar les eleccions i després d'una lluita persistent les ha guanyades. Avui la gloriosa nació francesa es troba novament sota el poder absolut de la maçoneria.

Ningú no pot negar que la situació econòmica de França no és gaire falaguera i no obstant en comptes de sanejar la seva economia i captenir-se d'aquells problemes d'immediata solució, el futur govern radical no es captindrà de moment d'altra cosa que del problema religiós.

Ja es parla de la supressió de l'Ambaixada al Vaticà, de l'aplicació de la llei odiosa d'associacions, de la col·laboració amb les organitzacions obreres i de restablir les relacions amb Rússia.

Amb aquest programa no cal esperar gaire cosa a favor de la Religió. Tornem altra vegada a aquells temps de grans persecucions contra l'Església catòlica. Els protestants, els cismàtics, els jueus, obtindran la belligerència del govern, en canvi els catòlics seran perseguits aferrissadament. Això vol dir que la Religió veritable és la nostra i que les altres mereixen el respecte dels sectaris.

Tot el món està desballestat. A Alemanya els comunistes tenen una representació molt nombrosa; a Grècia han estat destronats els reis i s'ha proclamat una república intangible; a Anglaterra governen els treballistes els quals capgiraran l'economia d'aquella nació el dia que obtinguin una forta majoria parlamentària; als pobles de l'Europa central hi ha una crisi espantosa; al Japó hi ha una gran tivantor amb els Estats Units, provocada per la nova llei d'emigració; a Rússia governen els homes més despòtics del món i a Itàlia no sabem el que passarà el dia que En Mussolini desaparegui de l'escenari polític.

Davant d'un panorama tan poc falaguer, què fem els catòlics?

La nostra gent és tan optimista i viu en un món tan irreal, que no dona importància als fets que es desenrotllen arreu d'Europa. Ja fa temps que a la nostra terra es publiquen diaris que van inoculant al poble el virus revolucionari. Cal únicament una petita guspira perquè es produeixi l'incendi. Avui els nostres obrers viuen una vida purament material. Els sindicats i els seus òrgans d'expressió han mort l'espiritualitat del poble.

Encara que únicament fos per instint de conservació, els catòlics hauríem d'unir-nos per a aturar l'allau comunista que envaeix els pobles d'Europa. No triomfen els dispersos sinó els que saben acoblar-se a l'entorn d'una bandera gloriosa.

Avui, dolorós és confessar-ho, els catòlics es barallen mútuament per coses passatgeres i transitòries. Defensen coses, amb un entusiasme digne de millor causa, que passaran sense deixar rastre. I moltes vegades no ho fan guiats per un ideal noble, sinó per obtenir d'aquells que afalaguen allò que no obtindrien amb les seves pròpies forces.

Si algun dia veiem avençar el comunisme, quina responsabilitat més gran tindran aquells que en comptes de treballar perquè a la societat regni la pau i la concòrdia, contribueixen a l'exaltació de les passions.

Tinguem seny, germans. No ens deixem enlluernar per les coses transitòries. Posem-nos al costat de Déu que es etern.

Aquieteu les passions i donem-nos tots l'abraçada de germanor. No som enemics, sinó germans. Si treballem únicament per les coses temporals, Déu no us premiarà, perquè el món ja us haurà donat tot allò que volíeu.

Per als nois delinqüents

Que ho és de simpàtic aquest tema! Però cal que aquesta natural simpatia que inspiren aquests nois desgraciats es tradueixi en obra de cooperació i de propaganda.

El Tribunal per a Nois d'aquesta ciutat, a fi de donar la major eficàcia possible a la "llibertat vigilada", que és la característica d'aquesta classe de Tribunals, ha procurat oferir algun estímul als nois que estan sota la seva tutela en aquella situació.

El novembre es féu una excursió a la Font de les Monges de la Conreria; el març una altra al Turó de Montcada, i el dia primer del corrent, un gran nombre de nois, degudament acompanyats, passaren el dia a Montserrat.

El lloc de reunió per a tractar d'aquestes excursions i comentar-les és el mateix local on està instal·lat el Tribunal. Allí cada dia es destina una hora, "l'hora dels nois", dedicada a ells exclusivament. Allí acuden contents i alegres, són rebuts paternalment, exposen llurs satisfaccions, tristeses, queixes, aspiracions, condicions de la vida de treball i se'ls procura aconsellar, dirigir i encarrilar. Amb aquest contacte i intimitat de tracte són pocs els que reincideixen en llurs antigues faltes, i el fruit aconseguit el temps que han estat sotmesos a règim asilar, de reformatori o d'educatori no es malmet, sinó que es consolida i es completa.

Veritat que aquest Tribunal, tenint per base la justícia i la misericòrdia, fa una obra social verament cristiana?

I com el de Barcelona actuen de semblant manera els altres d'Espanya.

Amb ocasió de la sessió necrològica que el Consell Superior de Protecció a la infància ha celebrat, a Madrid, a honor de N'Avell Montero-Rios Villegas, autor de la llei de Tribunals per a Nois, s'ha posat en evidència aquesta bella actuació, encara que ens atrevim a afirmar que com el nostre n'hi ha pocs de tribunals.

I aquí caldrà donar alguna idea del formós discurs que en aquesta sessió necrològica pronuncià el President del Tribunal per a Nois de Barcelona, Excm. Sr. Ramon Albó, tal com ha estat transmès a la premsa informativa de tota Espanya.

Des de la Presidència del solemne acte, que ocupava ell junt amb el Sots-secretari de Governació general Martínez Anido i altres distingides personalitats, comença dient que trac-

taria de l'eficàcia i transcendència social de la Llei espanyola del Tribunal per a Nois.

La seva eficàcia — diu — resulta evident amb solament fixar-se en la preferència que reconeix a l'actuació preventiva fundada en el conegut axioma que val més prevenir que curar. Però el Tribunal no solament exercita la seva acció preventiva procurant l'esment de l'insumís o rebel. Seria incompleta aquesta tasca si no evités la permanència del noi en un ambient corruptor que lluny de despertar en el seu ànim la consciència del deure embota les seves facultats morals i fa que la natural aversió al vici desaparegui davant la freqüència amb què s'ofereix als seus ulls.

Demuestra a continuació com el noi pervertit és amb freqüència fill del medi en què ha viscut i afegeix que la millor glòria de la llei sé l'haver suprimit definitivament la presó per aqueixos tals, quan són menors de quinze anys, puix per poc temps que allí estiguessin, sortien amb el cor tacat i l'ànima pervertida.

No n'hi ha prou amb suprimir la presó per als menors; precisen institucions adequades que la substitueixin i portin a cap l'obra regeneradora confiada als Tribunals.

Es el departament d'observació on el menor és sotmès a l'estudi del metge i del psicòleg, és el reformatori veritable hospital i casa de convalescència d'ànimes joves; és l'asil i la casa familiar on el nen troba qui substitueixi la seva família natural.

Tracta a continuació de la individualització del tractament, individualització que no pot portar-se a terme sense la determinació de la sentència.

Tracta dels enormes avantatges que la llei de tribunals reporta a la societat, deduïnt com a lògica conseqüència l'evident eficàcia de la mateixa.

I termina el senyor Albó el seu discurs expressant la seva fermíssima esperança en què ha d'ésser altament beneficiosa per a la pàtria la llei de tribunals per a nois.

No cal dir si abundem amb la doctrina i els sentiments i aspiracions del nostre il·lustre amic en matèria social tan important. Mantes vegades n'hem parlat i pensem parlar-ne perquè esdevingui popular i estimat el Tribunal que tants de nois ha alliberat de l'esclavitud del vici i del crim convertint-los en joves cristians, assenyats i treballadors.

La taxa de la patata

Ens agradaria conèixer l'opinió d'algun moralista prudent i aciençat sobre la justícia de la taxa per part de l'Estat en nom i defensa del suprem bé públic. Ens agradaria conèixer-la per veure si d'una vegada ens treia de dubtes, tant referent a la justícia de la taxa com, si fos competent, de l'eficàcia o ineficàcia d'aquesta mida radical.

La salut del poble és la llei suprema, es diu. I nosaltres no gosarem contradir una màxima tan rànica i sapient. I heu's aquí que aquesta màxima de recte governament imposa ara que una classe social se sacrifiqui no per a una altra, car encara que podria semblar un acte excel·lent de filantropia cristiana més aviat semblaria la imposició o explotació d'una classe per l'altra, segons la doctrina sindicalista. I ja hem convingut tots que els governants que laboren la nostra terrenal felicitat no són suspectes de sindicalisme.

Es per l'esperit de Crist, doncs, que una classe s'ha de sacrificar no per a una sola, sinó per a totes, les quals, harmònicament conjuntes, formen la Societat (amb majúscula). I cada una, al seu torn i en el que sigui de la seva activitat, per a totes les altres. Així s'acompleix allò que algun sindicat agrícola nostre ha brodat en la seva senyera: "Un per a tots i tots per a cada u".

I com no havia d'ésser l'estament pagès, de més puixança de privació i continència que no pas cap altre, i, malgrat el que diguin alguns sociòlegs que tot ho han après en els llibres, el de més consciència societària, el que donés exemple?

I quan el governant, amb una insinuació només, en nom del bé públic els ha dit que havien de donar la patata al mateix preu, si fa no fa, que li costa de produir-la, s'ha fermat la llengua, s'ha flectat una mica pudibund i ha cregut. El bé públic ho mana i prou.

Com no obeir, si els explotats obrers industrials, que guanyen la misèria de quinze, vint i vint-i-cinc duros setmanals, no poguessin comprar la patata a trenta cèntims el quilo, se n'haurien d'estar, i llur salut i vigoria física se'n ressentirien. Si el pagès no se sacrifica així, de la diferència de preu que se li confisca aquells el diumenge no podrien fumar "puros" amb anella ni anar al fútbol, ni fer el "maco" per les nostres muntanyes, ara totes enceses de ginesta, ni — per què no, si la

joventut ho exigeix? — per algun music-hall o al cinema, o als toros.

I és clar, car, si el cos té les seves primeres necessitats com menjar patates, no tot s'acaba aquí, o materialistes! puix que el que hi ha més enllà o dintre del cos també reivindica els seus furs: ha de divertir-se. I com que a això no arriben les mesquines soldades amb què paguen els nostres industrials coquins i avariciosos, el pagès, per no negar la seva tradició secular de sacrificat social i àdhuc per lluir un gest de lliberalitat social també, s'ho deixa restar dels seus guanys de la collita de la patata.

De totes maneres, el nostre pagès que, al capdavant o al mig de tot, no podem negar que és quelcom fatxenda, no cal que es vanti gaire d'aquest gest de lliberalitat social, perquè al seu torn i en el seu dia, segons allò de tots per a un i un per a tots, també la societat li recompensarà. Ell, per no desdir o renegar de la seva secular tradició de continència i privació, ja renuncia *a priori* als descomptes que en altres articles puguin fer-li fumar "puros" amb anella a les festes, anar als toros o al cinema, o al music-hall, senzillament, divertir-se.

Però sap que trobarà la seva recompensa de deixar-se mig confiscar la collita de la patata en ares del bé públic quan vagi a comprar-se unes calces de vellut, que ell considera també de primera necessitat, i nosaltres, modestos cronistes, no sabríem discutir-li la raó. I el nostre fabricant o eixerit vetes-i-fils també li rebaixarà el preu en nom i en bé de l'interès públic. I quan hagi de comprar amoníac per als seus esplets el comerciant igualment li farà un descompte en nom de l'interès públic, perquè l'amoníac, encara que el pagès no se'l mengi, se'l mengen de bon grat les patates, exigint-lo com un article de primera necessitat. I les plantes han d'ésser de cura del bon governant sol·licit i de la Societat, perquè també són de Déu. I quan se li espatlli la màquina de dallar o de sembrar, el nostre obrer, encara que ja dóna per descomptat que no és tan sacrificat com ell, no pot dubtar, però, que també li farà una rebaixa de jornal, car no ignora que té consciència societària i està sempre a punt de sacrificar-se per la Societat (ara sí que amb lletra ben majúscula).

I què vol dir que no li hagi tocat encara el torn bo al nostre pagès en aquest relleu de vic-

times i de sacrificats que en els temps que correm exigeixen els alts interessos socials i la salut de la pàtria? No sempre li ha de tocar perdre. Ara som, sortosament, en un temps en què es compleixen les lleis per tothom, costi el que costi i caigui el que caigui. S'han acabat els especuladors i agavelladors dels seus productes agrícoles que es folraven d'or amb les seves suors i les seves angoixes. Bé ho sap prou per experiència sortosa o desventurada. Que les seves autoritats municipals d'ara no estan per orgues i puntualment li fan pagar arbitris i consums i tots els endarreriments sense cap mena de consideració, sense que hi valguin parentius ni amistats ni atencions personals.

I quan va a la tenda, la dona li diu que de certes petites manufactures li'n cobren deu cèntims més pel segell de contribució que mana el Govern. I si el nostre Govern es capté d'aquestes minúcies, com no es captindrà d'acabar amb els especuladors de les seves suors i angoixes; que els seus sacrificis donant els seus fruits barats arribin a l'aprofitament veritable dels seus consemblants socials; que faci passar a tothom per l'adreçador de sacrificar-se a son torn i en son dia pels altres en nom del suprem bé social i de la salut de la pàtria?

I és clar que arribarà aquest torn per a tothom, i els sacrificis del nostre pagès donant la patata a preu de taxa, seran recompensats amb escreix. I es podrà comprar les calces de vellut

a millor preu, i l'amoníac i la llavor dels seus esplets, i quan se li espatlli la dalladora o la sembradora, o se li mori l'animal de treball, també tanmateix li faran un descompte en nom de l'interès social.

I el nostre pagès que, malgrat diguin certs sociòlegs que és positivista i tot ho sotja a través del païdor, és un arborat idealista, amb la mel a la boca d'aquestes rebaixes de preu que se li acosten, s'illusiona i somia... Tal vegada somiï truites, però al capdavant és somiar, idealisme ben respectable. Somia que potser és a prop el dia en què no caldrà el diner, per innecessari, per comprar i vendre, cobrar i pagar. Canviarà un sac de patates per unes calces de vellut, dues quarteres de blat per cent quilos d'amoníac. I quan vagi al cafè, en pagar preguntarà al cafeter: Què necessiteu per la setmana per fer bullir l'olla? I li portarà vianda i verdures. Heu's aquí el paradís terrenal esdevingut com a darrera derivació i conseqüència de taxar-se mútuament els productes, manufactures, fruits i treball, ara un estament, adés l'altre, en nom i defensa dels supremos interessos socials i la salut de la pàtria.

Però la dona, una mica murriota, li fa: Vols dir, vols dir? Doncs que ja no te'n recordes que et cobraren la llavor a quaranta cinc pesetes?

ANGEL GRAU

El 4 de juny

La data del 4 de juny és històrica. Tindrà significació molta en la història de les relacions de l'Església amb l'Estat en les terres d'Espanya. El 4 de juny de 1923 morí assassinat, a Saragossa, l'Eminentíssim Arquebisbe Cardenal Soldevila. Recordem-nos-en tots, lectors i amics, i encomanem a Déu una vegada més, en aquest primer aniversari, la seva ànima de pastor valerós que donà la vida en defensa dels drets de la Religió. Passarà temps, i la memòria d'aquest príncep de l'Església, que per son sacrifici porta *double porpra*, com diguérem en aquestes planes, serà venerada pels fidels com pertoca als que han estat executats per causa de llur fidelitat a la sobirania del Catolicisme.

Tots recordeu que el doctor Soldevila fou el firmant únic de la lletra al President del Consell de Ministres en protesta del projecte de reforma de l'article 11 de la Constitució, reforma intentada en sentit anticatòlic.

Un any ha transcorregut, i l'atemptat infame resta impunit. No s'ha pogut descobrir els autors, encara. En país catòlic ha pogut ésser assassinat impunement un Cardenal de la Santa Església romana.

Per això, i per altres causes, diem que el 4 de juny és una data de molt contingut històric, i que la crònica de les relacions de l'Estat espanyol amb l'Església tenen en el dia quart d'aquest mes una diada ben assenyalada.

Congrés Nacional d'Obrers Catòlics

Verament ha estat de positiva i transcendental importància aquest Congrés que acaba de tenir lloc a Madrid, sota la superior direcció del Cardenal Reig.

Hi han assistit representants de tots els Sindicats catòlics professionals, havent-se pogut dir, autoritzadament, que hi eren tots els Sindicats obrers catòlics d'Espanya, la qual cosa vol dir que els Sindicats que no tenien representació en dit Congrés, no es comptaven en el nombre honrosíssim dels Sindicats Catòlics professionals. Cal que consti així.

Les sessions del Congrés han estat profitoses. El director suprem de l'acció social catòlica a Espanya, Cardenal Reig, permeté als obrers congressistes la màxima llibertat de discussió, dintre, naturalment, dels principis fonamentals de la sociologia cristiana.

Entre molts altres assumptes es tractà de la Internacional Sindical Cristiana d'Utrecht, de la qual forma part, i continuarà formant-ne, la Confederació Nacional de Sindicats Obrers Catòlics, acabada de constituir.

Un dels acords més discutits fou la petició del Congrés al Cardenal Primat per tal que, en el moment que ho consideri oportú, doni les normes precises de l'organització patronal catòlica.

Un altre punt delicat i molt controvertit fou

el de l'acció dels Sindicats nostres en la vida pública.

Tots els que prengueren part en la discussió convingueren que si avui dia no és convenient intervenir en la política, ho és la intervenció en els Ajuntaments i Diputacions, i podrà ésser-ho en la política quan les aspiracions de l'obrerisme respecte a la representació corporativa siguin satisfetes.

Això donà peu perquè l'Assemblea renovés la petició al Govern que les eleccions en les entitats oficials de caràcter social es portin a cap pel sistema de la representació proporcional.

També es tractà de la vida econòmica de la Confederació amb generós i pràctic sentit de la realitat.

La Borsa del Treball en els Sindicats fou un tema que donà lloc a estudiar aquest organisme de vida obrera, del qual no sol treure's el profit que caldria, i és una gran llàstima.

Però la conferència que celebraren els Consiliaris de les nostres entitats sindicals deuria ésser la més important per moltes raons que no són del lloc i fàcilment s'endevinen. Hi ha molt a aprendre i molt a esmenar en la vida sindical obrera catòlica, car per a fer-se dignes d'aquest mot gloriosíssim cal que la conducta dels nostres Sindicats i les aspiracions llurs siguin exemplars i enlairades.

El règim capitalista i el dret de propietat

"L'Osservatore Romano" replica a "Avanti!"

El règim capitalista significa preponderància d'un dels elements de la producció sobre els altres; en canvi, el dret de propietat és un fet moral, jurídic, històric i es refereix solament al principi en mèrits del qual, així com el treball per un costat, així la propietat per un altre, continuen essent les bases incommovibles i inoblidades del desenrotllament i progrés econòmic.

I si "Avanti!" sostingués seriosament que el règim capitalista i el dret de propietat són la mateixa cosa, sempre de totes maneres tin-

dria, eficaçia aquella doctrina que l'admet per a ensenyar i inculcar com deu adaptar-se, associar-se, promoure el treball i modificar-se equitativament sota la pressió dels seus drets morals i materials.

L'Encíclica *Rerum Novarum* no accepta el capitalisme tal com és en les seves concepcions ètiques i en les seves aplicacions econòmiques i socials anti-cristianes, i sempre té, per conseqüència, valor singular per "aquells fets que són efecte del dit règim" i segueix essent el document i la prova de la condemna pronunciada sobre aquesta causa.

Esguardant el món

ALEMANYA

La bandera imperial. — Els populistes han presentat una moció sollicitant el restabliment de la bandera imperial.

Les mines del Ruhr. — El Govern ha donat caràcter d'obligatòria a la sentència arbitral dictada el 27 de l'actual, referent al conflicte miner del Ruhr.

ANGLATERRA

Comentari del "Daily News". — El "Daily News", ocupant-se de la recent nota de la Conferència d'ambaixadors tramesa a Alemanya, sobre el desarmament, diu que el text de l'esmentada nota ha de fer comprendre a Alemanya d'una manera claríssima que no pot continuar per més temps eludint les seves obligacions en matèria de desarmament.

L'esmentat diari fa observar que l'esdevenidor d'Alemanya depèn de la seva actitud sobre el desarmament. Si els aliats troben bons propòsits per part d'Alemanya, quedarà assegurat el seu esdevenidor, però si es pronuncia pel militarisme, serà indefectiblement destruïda.

ESTATS UNITS

La protesta del Japó. — L'ambaixador del Japó ha lliurat al govern la protesta del seu país contra els articles de la llei d'immigració que tanquen les portes a la quasi totalitat dels emigrants japonesos.

FRANÇA

La Conferència d'Ambaixadors. — La Conferència d'Ambaixadors ultimà la resposta que ha de donar a Alemanya relativa al control.

La nota de la Conferència d'Ambaixadors al Govern del Reich és resposta a la que trameté Alemanya a principis d'abril proppassat, relativa a la represa del control militar inter-aliat.

Sembla evident que la Conferència d'Ambaixadors ha rebutjat per unanimitat la tesi alemanya i manté els cinc punts de l'enquesta demanada pels aliats, o sia:

Primer. Reorganització de la policia encarregada del control.

Segon. Transformació de les fàbriques de guerra.

Tercer. Lliurament del sobrant del material de guerra no autoritzat per la Comissió de control.

Quart. Lliurament dels documents relatius al material de guerra existent a Alemanya arran de l'armistici i producció de les fàbriques alemanyes durant la guerra i després de l'armistici.

Cinquè. Promulgació de les necessàries lleis de prohibició efectiva de les importacions i exportacions de material de guerra i procurar agermanar els reclutaments i organització de l'exèrcit i les clàusules militars contingudes en el Tractat de pau.

ITALIA

La Conferència d'Emigració. — La Conferència Internacional d'Emigració ha acordat que el Comitè de la Direcció de la Conferència de Roma sigui encarregat dels treballs preparatoris per a la Conferència de 1927, i que el dit Comitè quedi autoritzat per a ampliar el nombre dels seus membres, de manera que comprengui els representants de tots els Estats que han participat en la primera Conferència i que facin demanda de participar en la segona.

Per la Pau universal. — El Papa, voltat de la seva Cort, ha presidit una reunió celebrada al Saló del tron, a la qual han assistit els dignataris pontificis.

En la dita reunió, Sa Santedat ha pronunciat un discurs ordenant la promulgació de la Butlla que estableix la celebració de l'Any Sant en 1925.

En la dita Butlla el Sant Pare diu textualment:

"El jubileu ens ofereix l'ocasió de demanar a Déu quelcom especial i particularíssim, que vosaltres demanareu amb nosaltres.

Sentim parlar constantment de la pau, no tant de la pau escrita als Tractats com de la que ha d'estar impresa a les ànimes i ha de restaurar-se entre els pobles.

Sigui la que sigui, avui, la pau no pot estar llunyana de nosaltres".

XINA

El tractat amb Rússia. — En els acords signats entre Xina i els Soviets, els dos països es comprometen a no reconèixer els Tractats signats per qualsevol govern des de la caiguda del Tsarisme i a no signar cap Tractat ni cap acord que perjudiqui a una de les dues parts.

Obra del Bon Mot

Existeixen a Itàlia més de 400 *Lligues contra la blasfèmia i el turpiloqui* amb un total de 70,777 associats. Són remarcables les paraules que digué Benet XV, poc abans de morir, referint-se a aquestes Lligues, en ocasió de trobar-se reunits en un Congrés de Roma 400 Directors de l'Apostolat de l'Oració i de la Consagració de les famílies al Sagrat Cor, amb representants de 2,000 entitats; heu-se'n aquí alguns fragments:

"...Nosaltres de molt temps ençà freturàvem alçar la veu contra la blasfèmia, per a lamentar els estralls d'ànimes que fa en el nostre país, sense exceptuar-ne, com en altre temps, el jovent i el pudor femení..."

"Si vosaltres ens demaneu una paraula que serveixi per a refermar-vos en el vostre propòsit de fer cada dia més fecund el vostre ministeri, la Nostra paraula és aquesta: Torneu, oh fillets meus! al vostre camp d'acció, feu per manera que altres centres de l'apostolat de l'oració s'erigeixin i funcionin conforme als seus Estatuts, feu que es multipliqui el nombre de famílies consagrades al Diví Cor, però, a fi que aquests centres siguin portadors de salut, a fi que aquestes famílies visquin de veritat la seva consagració, no perdeu de vista que l'Obra vostra com aquella que es destina a complir-se a Itàlia, podria rentar la taca que més enlletgeix el vostre país".

"Nosaltres desitjariem que la vostra acció fos secundada de tots els fidels, perquè tots han de zelar per la glòria de Déu..."

(I un poc abans havia dit): "No és hora oportuna per baixar a més detalls en tan importants raons. Volem únicament que els Directors de l'Apostolat de l'Oració i de la Consagració de les famílies al Sagrat Cor, en allunyar-se de Roma se'n duguin, com un dels fruits del Seu Congrés, la persuasió que un vincle especial uneix les seves obres *afiliades a la més santa de totes les Lligues*, AQUELL QUE COMBAT LA BLASFÈMIA: "La più sante fra tutte le leghe quella contro la bestemmia".

La seva acció multiforme i vària, s'esmerça en disposicions legals, en profusió de cartells, que envaeixen tendes, obradors, tramvies, carrers i ciutats enteres, com Verona. A primer terme, entre els propagandistes del bon parlar, hi ha homes com Papini i Mussolini, president avui del Consell de Ministres i cap de tot el moviment feixista, i el que abans s'adheria a manifestacions d'aquesta mena, essent igualment President, Facta.

A Florència llegireu en els tramvies, entre altres, aquests consells: *Ogni buon cittadino deve volere che non sia con la bestemmia e con il turpiloquio offesa e svergognata la sua patria. Non dall'abito si giudica una persona, ma soprattutto dal linguaggio.*

Conferències pe l P. Voltas

"Foment de Pietat Catalana", va esdevenint un centre interessantíssim d'alta cultura.

En son magnífic estatge es donen poques conferències, però substancials i altament interessants. Mentre hi ha tanta gent que perd el temps murmurant i bavejant l'honra del veí, aquella benemèrita institució segueix fent obra constructiva i desvetllant l'espiritualitat del nostre poble.

El P. Voltas ha donat tres conferències notabilíssimes. És el P. Voltas home de gran imaginació i d'una gran vivacitat. Feia molts anys que no havia estat a la seva terra, però malgrat aquesta llarga absència, les confe-

rències va donar-les en un català correcte i sonor. La fonètica italiana donava a la nostra llengua una dolcesa molt escaient.

Parlà de les causes de la revolució russa i va descriure a grans trets i d'una manera molt suggestiva la història política d'aquell dissortat poble.

Voldríem publicar un extracte de les tres conferències, però no ho fem perquè ja ho ha fet llargament la premsa diària.

Felicitem coralment els organitzadors de les dites conferències i el R. P. Voltas, que ens ha fet conèixer d'una manera tan brillant les causes d'una revolució que ha portat una fonda pertorbació en tots els pobles d'Europa.

L'obrerisme legítim i l'heretgia socialista

IV

La supressió de la propietat privada seria perjudicial fins per als mateixos proletaris

Si neguem el dret de propietat privada, neguem el dret de l'estalvi que és una de les seves fonts legítimes, priveu a l'obrer de poder esmerçar lliurement el salari cercant les seves comoditats presents o futures. Per això diu S. S. Lleó XIII que en abolir la propietat privada s'empitjora la sort dels mateixos proletaris despullant-los de la llibertat del lliure esmerç d'allò guanyat amb el seu treball.

L'home té el deure de procurar posseir alguna cosa.—No es pot donar família sense propietat

La propietat no és sols un dret; en certa manera fins és un deure. L'home que no té res ha de procurar posseir alguna cosa, ja que té el deure de conservar-se, alimentar-se i vestir-se. Té el deure de nodrir-se amb el seu, i per això deu posseir-ho. Més encara; l'home que té intelligència i preveu l'esdevenidor, deu procurar assegurar la malaltia i la vellesa. La caritat pot subvenir als desvalguts o caiguts, però això no priva de la diligència pròpia.

Aquest deure augmenta en el pare de família. Aquest deu cuidar dels seus fills i donar-los mitjà de viure; i com complirà aquests deures sense posseir alguna cosa? Concebeu la família sense la propietat? Els socialistes diuen que l'Estat tindrà cura dels fills; però això és una monstruositat, ja que els fills no poden trobar la cura dels pares en altre medi social.

La supressió de la propietat portaria en si la supressió de la família. Sols en la comunitat de mullers, com en la República de Plató, es concep la comunitat de propietat; però la família suposa propietat privada. I per això Bebel, Marx, Nordau ataquen la propietat i la família amb el mateix verí.

A tothom sensat i honrat ha de bastar-li el nexa entre la negació de la propietat i la negació de la família per apartar-se amb horror del socialisme.

La propietat privada és necessària per a la pau i progrés socials

Es necessària la propietat privada a la societat mateixa. Ni la pau ni l'aprofitament dels

béns són compatibles amb la propietat comunal. Per això Sant Tomàs diu que la propietat privada és necessària per a la vida per tres raons: primera, perquè cadascú és més sol·licit d'allò que a ell afecta que d'allò que afecta a tots; segons, perquè les coses pròpies es tracten amb més sollicitud que les de tots; tercer, perquè així es conserva la pau millor que en un sistema en què tot sigui de tots.

Títols legítims de formació del capital.—Falsedat de les doctrines marxistes

Els socialistes diuen que els béns productius deurien pertànyer a l'Estat qui organitza la producció segons les necessitats de la col·lectivitat, evitant la sobreproducció, distribueix el treball, i els fruits segons el treball.

Però, no és cert que això suposa una organització que sols en el paper es concep? Es tasca senzilla la separació dels béns de producció i els de consum quan fins el comerç produeix? Es menys complicat fixar el que hauran de produir els individus en allò que sigui necessari i prou? Es fàcil de fer treballar a tots igual, quan el mateix socialista Lafargue proclama el dret a la vagància? No abusaria el més fort en un sistema així?

Però el capital és injust, ja que és sols l'expropiació del treball de l'obrer, puix que és aquest la única font de valor, diu Marx.

No neguem nosaltres que de vegades s'especuli iniquament amb el treball, ja que la Religió cristiana posa aquest entre els pecats que clamen a Déu. Però pot admetre's que sols el treball sigui font de valor? Té valor el treball que s'esmerça a destruir un objecte preciós? Admeti's el treball com una font de valor, però no única. No tan sols és el títol originari de la propietat, ja que el treball que s'esmerça en una cosa determinada suposa ja la propietat de la cosa. El títol originari és l'ocupació d'una cosa que abans no era de ningú, ocupació que és legítima pel domini general concedit per Déu a l'home sobre els béns de la terra.

Es veritat, almenys, que sols el treball pot produir supervàlua? No; ja que tots els pobles han reconegut un comerç legítim i just, productiu pels que l'exerceixen, en el qual no hi ha transmutació de la mercaderia.

No és també natural que els fruits dels objectes posseïts fructifiquin pel seu amo?

Mots del dissabte

Les dues «santes» de moda

Per una coincidència, més que curiosa, significativa, als cinemes de Barcelona es donen dues pel·lícules en les quals es santifica la prostitució. *Santa Isabel de Ceres*, de l'Alfons Vidal i Planas, i *La Sin Ventura*, de l'anomenat "Caballero Audaz" reclamen el públic, i no del Paral·lel, sinó del carrer de Casp i de la Rambla de Catalunya. De la primera n'explicarem els miracles al nostre editorial "Una santa non sancta", ara farà dos anys (1), quan la mateixa obra, posada en drama, fou estrenada al Romea. Els de la cocotte *Ambarina*, transformada en una *Santa Margarita de Valdeflores* per aquell senyor que no sap que s'avenen molt malament l'audàcia i la cavalleria, consisteixen a cobrir la seva vida de món amb una falsa caritat sense penitència, a deixar-se així venerar per un poble i per un rector, i a suïcidar-se finalment (com la de *Ceres*) a la temença que la ficció fos descoberta. Oi més una apoteosi religiosa glorífica sacrílegament, la desgraciada que la gent i el pastor miraven com una encarnació de la santa patrona del poble, sense que tan impia mort desencanti els adoradors.

El senyor Vidal i Planas (català de cognoms, però que viu a Madrid), pare de "la Isabel", bordellera del carrer de Ceres de la Vila i Cort, cometé l'any passat l'acció, que no sabem si és també santa, de matar a un altre escriptor, al senyor Lluís Anton del Olmet, amic i col·laborador seu en altres dies. Si es troben raons per a santificar el suïcidi, no han de mancar-ne per a santificar l'homícid, sobretot en la present època, en què no hi ha setmana que no llegeixi hom una nova apologia de Caïn (2). Aquests dies s'és

vista tot justament la causa, als tribunals de Madrid, i el senyor Vidal i Planas ha estat condemnat a dotze anys de preseri. No cal dir que això ha acabat de fer el reclam a la pel·lícula. Les persones que hagin vist un cartell on una dona jove, d'innocent aspecte, resa una *Avemaria*, segons diu el lleter: *Dios te salve, Maria, llena eres de gracia...* poc pensaran que l'obra així anunciada sigui la història ultravergonyosa d'una meretríu de rebuig que es desenrotlla tota en el seu horrible medi natural. Així és que la propaganda d'una producció, on la infàmia és tan plàstica, usa els elements del cinisme tant com els de la hipocresia.

De l'altra santa voldria retreure la seva històrica aparició a Barcelona en els dies històrics de novembre de l'any passat. Però és una tasca que... val més que la deixi als historiadors. Per a guia d'ells advertiré només que trobaran les dades a *El Correo Catalán* d'aquell mes i any, i també a *La Protesta*. I afegiré tan sols que estic conforme amb les campanyes que els dos periòdics feren quan l'aparició primera de la santa en el Kursaal, ara repetida davant de l'aparició segona en el mateix cinema.

La "santa" Isabel resa l'*Avemaria* (una oració "fingida", segons l'autor descriu) en l'hospital on està per curar-se un cop de navaja que el seu "pinxo" antic li clavà en venjança d'haver-lo deixat per un "pinxo" nou. La "santa" *Ambarina* es suïcida a un llit de clínica, resant el *Parenostre*...

Tot això, com he dit en començar, és molt significatiu. Aquesta barreja de paraules i coses de pietat amb la matèria llorda del crim i del vici impenitents indica fins a quin punt s'és perduda la noció del bé i del mal a les esferes on aqueixa literatura es produeix i circula. El fet de la duplicitat simultània del cas, diu el de pressa que avença el cranc que la gent d'aquelles esferes porta encastat al cor. És cert que tant l'un com l'altre dels dos cronistes de bordell fan una indústria d'aquesta explotació combinada dels tòpics sensuals i dels tòpics místics. Però la tal combinació es designa en moral amb un terme clàssic, i esgarrija pensar que es posi de moda. Se'n diu *Satanisme*.

R. RUCABADO

Aquest número ha passat per la censura militar

(1) CATALUNYA SOCIAL, núm. 61, 24 juny 1922.

(2) Al número passat retrèiem les de la Soli. Ara és *Justicia Social* que ha publicat la darrera, al número del 31 de maig. Un conte de l'escriptor hongarès Kosztolanyi és tota una rehabilitació del personatge bíblic patró dels terroristes.

L'eixut

Fa moltes setmanes que no plou. Un cel generalment blau, i sinó lleugerament cobert de boirines, que el ventjol s'encarrega d'escampar en atansar-se les deu del matí, per a tornar a planar damunt la urbs en fer-se fosc; un seguit de dies tranquils, temperats, deliciosos, està corsecant les terres, migrant els blats, atuint les vinentes collites de tota mena.

Els terrassans ploren; es planyen, amb raó, del seu present i encara més del seu esdevenidor. Déu vulgui apiadar-se'n en aquesta punyenta necessitat, i ens atorgui el benefici de la pluja, abundant, suau, penetradora!

A ciutat, però, l'eixut no es veu ni, menys encara, és sentit de les gentades. De bon matí les mànegues dels regadors escampen arreu els dolls cristallins i refrigerants, que deixen les nostres grans avingudes com un mirall. Sovint i tot, per tal de fer als ciutadans la il·lusió de la pluja, distretament o intencionada, algun d'aqueixos prínceps de les aigües, de brusa blava i calces de pana, enlaira el doll als arbres, i les fulles regalimen les gotetes sobre el viant, qui sent, així, l'esgarripança subtilíssima d'un tímid ploure primaveral, per pocs segons.

No; a ciutat, hom no sent l'eixut. N'oïm parlar, sí, com d'una cosa que no ens afecta gaire; els més sensibles experimenten aquella contrarietat que causa l'explicació de llunyanes malaurances d'altri..., però l'eixut hi és; és a ciutat, potser més aspre i dolorós, encara, que a les terres de conreu que no s'irriguen.

Hi ha un eixut moral que esparvera. Una sequedat que esglaia l'ànima. Bé en sentireu de tendreses a les boques dels homes; bé en podreu escoltar de lloances a la germanor entre les famílies; poseu-ho en quarantena. Espereu a veure la realitat, el fet, que sembla conseqüència lògica de les paraules; i, per dissort, manta vegada descobrireu, dolorosament per cert, que tots aquells himnes a la Caritat i mutual correspondència, velaven cautelosament la ira, quan no l'odi i la rancúnia.

Hi ha un eixut als cors que esborrona!

Si és necessari que del Cel davalli la pluja benefactora a assadollar les nostres terres seques, ermes per l'eixut, cal, encara més, que Déu arrosi d'amor, de Caritat, les ànimes!

VERAX

L'any sant

El Sant Pare Pius XI, que providencialment governa l'Església Catòlica amb tant d'encert i gloriósissimament, ha proclamat l'Any Sant des del gran pòrtic del primer temple de la Cristiandat i en les històriques basíliques de Santa Maria la Major i Sant Joan de Letran.

La Butlla Pontifícia raona sobiranament els motius d'aquesta solemni proclamació i els fins altíssims que el Papa es proposa, els quals són: la pau del món, la unió de tots els cristians, i la reivindicació dels Llocs Santos.

Pius XI desitja que els que puguin visitin Roma durant aquest sant lapse de temps per a lucrar les gràcies inefables que els concedeix i obtenir de Déu les que proposa com a fins principals del Jubileu.

Paraules del Comte Albert de Mun

La Revolució existia ja sota l'Antic Règim: existia per la filosofia racionalista que va formar els lliurepensadors; existia per l'oblit dels deures socials, que ha fet l'antagonisme de les classes; existia per la invasió de l'Estat en el domini de l'Església... per l'esperit dels legistes que penetrava la nació. Doncs bé, nosaltres no volem ni Antic Règim ni Revolució. Ço que volem és la societat cristiana, que és el regne de la llibertat veritable, el regne de la llibertat establerta en la tradició i garantida per l'abnegació dels forts envers els febles.

(Discursos parlamentaris, 1878)

El que passa

ESPANYA ENDINS

En Bergamín s'ha retirat de la política. Si ho hagués fet dos any abans, quants milions de més tindria Espanya! El seu pas pel poder deixà mal rastre. Déu no li tingui en retret.

En canvi En Romanones espera de nou el poder. Deu ésser bon jugador de caramboles el Comte de Romanones perquè donant un cop en direcció a París, ha donat contra Madrid al mig de la bola...

Aquest home públic calla, però obra. Ell està, a estil del famós Ruiz Zorrilla en temps d'Alfons XII, voluntariament exiliat a París, però els seus amics governen en bona part d'Espanya, especialment a Catalunya.

En Sánchez Guerra sembla que per ara està quiet, però se sap que treballa de ferm per recomptar els seus i ensinistrar-los de nou. Tasca fatigosa, veritat?

L'acte de Medina del Campo ha deixat plenament satisfet al Directori...

En Primo de Rivera va prometre moltes coses a l'aplec de Medina del Campo;

El cens electoral es porta a cap, per part dels electors, amb poc entusiasme. Ningú creu amb l'eficàcia d'aquest cens, i s'hi ha de creure, vulgues que no.

L'abolició de l'Institut de Reformes Socials, un dels pocs organismes socials-polítics que, àdhuc amb les seves imperfeccions, conservava un prestigi envejable, i, quan volia, sabia treballar de debò, ens ha fet l'efecte d'un cop

mortal a trascantó. Calia reformar l'I. R. S. per ço mateix que era de *reformes*, però, abolir-lo? Ara concentraran les seves funcions en el Ministeri del Treball, s'haurà acabat amb la seva eficàcia. L'autonomia que fruïa era tot el secret dels seus èxits més efectius. On anem a parar per aquests camins? Ho farà tot el senyor Aunós de Lleyda?

ESPANYA ENFORA

El conflicte ianqui-nipó, ocasionat per la negativa dels E.E. UU. a permetre la immigració japonesa, que fa dies venim indicant, ha esclatat, però mesuradament. S'han romput les relacions diplomàtiques. Tothom té por a la guerra per a quan la fruita estigui madura...

La retirada de Sturzo, l'atemptat contra Seipel, la caiguda de Poincaré, el trontollament d'En Millerand, el desconhortament de Marx, els esforços de Mac Donald, les audàcies d'En Mussolini, són símptomes esfereïdors de l'estat en què va caient la política europea, que es decanta sobre dos abismes igualment espantosos: l'anarquia i el despotisme.

La llastimosa política interior de França i d'Alemanya fa dubtar que arribin els dos grans pobles a un arranjament definitiu i estable de les ingents qüestions que els divideixen. La decadència del sistema parlamentari i la seva corrupció treu força als governs i esquerdia i esmicola els blocs nacionals més forts. Què pot construir-s'hi sobre una base política tan incerta i catastròfica?

Fins el govern rus se sent insegur, malgrat l'ajuda de pretorians assassins i de tallar els caps dels sospitosos de desafecció. Rikoff voldria assentar el poder soviètic sobre roca ferma, però no hi ha res ferm a Rússia. Compta el govern soviètic amb 200,000 obrers incondicionals, però, què representa aquest escamot d'homes davant la immensitat de totes les Rússies? Els camperols seguiran de lluny el govern rus o el deixaran fer mentre no els toqui un fil de roba. Ai d'ell el dia que vulgui posar a prova els sentiments comunistes dels pagesos!

El perill rus no rau tant en el poder soviètic com en el fet d'haver-se concentrat a Rússia totes les desferres de tots els partits extrems de tot el món per a viure lliurement, i des d'allí, com d'un focus immens, expandir la propaganda comunista als quatre vents.

Els efectes d'aquesta propaganda prou que els estem veient fa temps, però, d'un any ençà, són verament aclaparadors. Que vagin dormint les dretes!

D'ací i d'allà

El Governador es planyia, amb molta raó, davant dels periodistes, de les notícies tendencioses que han circulat durant aquests dies.

Han fet córrer unes mentides que esborronen. Es que estan desvagats aquesta gent que s'entreté escampant arreu de la ciutat notícies sensacionals?

Hem tingut el gust de saludar els periodistes italians que han vingut amb motiu del viatge dels Reis d'Itàlia.

El primer que ens varen presentar es diu Saqui i el segon, Sequi. Ja veieu si és casualitat. Aquest darrer cercava un tinter per a escriure i nosaltres li anàvem a dir mostrant-li el que hi havia damunt de la taula: Senyor Sequi, suqui.

Però no ho vàrem dir perquè no creiés que som admiradors d'En Muñoz Seca.

Es una delícia la cultura de certa gent. Pujà al tramvia una senyora grossa com un paquiderm i es va asseure al costat d'una senyora amiga.

La senyora revinguda portava als dits uns brillants grossos i enlluernadors com un fal·l de *sereno*. Es passava la mà per la cara per tal que els passatgers s'adonessin que portava anells de preu i que era de casa bona. Malgrat, però, la lluentor de les joies es veia d'una hora lluny que abans d'enriquir-se havia cantat moltes vegades el *Hay que ver* bo i ensabonant la roba de la bugada.

L'amiga li diu:

—Constantment haig de pujar al tramvia perquè tinc uns ulls de poll que no em deixen caminar.

I la senyora grossa com un paquiderm li diu movent les mans enjoiades:

—I per això s'amoïna? Per què no es fa visitar per un bon oculista?

L'Ajuntament ha obert un concurs per a portar els gegants.

Ara que fa tanta calor és difícil trobar gent que vulgui amagar-se dins dels gegants per a fer-los ballar.

Veient com vesteixen la majoria de les noies, i les que no són noies, un hom es pregunta si és que la roba va molt cara i no poden fer-se un vestit complet o bé si és que han perdut completament el pudor.

No sabem perquè es publiquen figurins, si hi ha noies que tenen el cinisme de passejar pels carrers gairebé nues?

Amb un pam de roba ja en tenen prou.

Hem vist pels carrers uns grans cartells anunciant un campionat de boxa entre En Maciste, artista de pel·lícules, i no sabem quin altre senyor d'igual prestigi.

En el cartell es veu En Maciste, un home que amb el puny clos és temible, i el seu rival.

Els braços li fan uns sacsons i té un tou de carn al pit que pobre d'ell que es trobés davant d'un antropòfag. Allò sí que és *vianda* de la bona.

El més graciós és veure la importància que es donen aquests senyors que tenen el cop de puny privat.

Una vegada ens varen presentar un atleta que acabava d'arribar de Florència. Erà alt, ceapat, amb uns bíceps que quan s'inflaven us feien tremolar.

Venia precedit d'una gran fama. N'havia estirat molts a terra d'un cop de puny.

En dir-nos el nom, nosaltres vàrem exclamar:

—No el coneixem.

—Com!— digué, mostrant una gran estranyesa l'amic que ens l'havia presentat. —Si és molt conegut a Florència i arreu del món!

Nosaltres de Florència coneixem un senyor que no tenia tanta força que es diu Dant Alighieri.

La setmana vinent tindrà lloc a Toledo el Congrés Nacional de la Premsa Catòlica.

Tenim notícies que s'han presentat memòries molt interessants.

Déu faci que es prenguin acords favorables a la bona premsa i que siguin estudiats els seus defectes.

En representació de la Junta Diocesana assistirà al dit Congrés el nostre company Civera i Sormani.

Noticiari

ESPANYA

Les Agències telegràfiques han donat comp-
ta des de Madrid d'aquesta interessant Confe-
rència donada pel senyor Moragas, qui coneix
a fons el problema de l'educació integral d'a-
quests éssers, tan dignes de commiseració i de
protecció, i també el problema de llur valorit-
zació social, que té caires sorprenents.

Assistiren a la Conferència moltíssims d'ells
i també nombroses i distingides personalitats
tècniques en la matèria i del camp social-
benèfic.

"El senyor Moragas, — diu una de les al-
ludides informacions — entrant en l'anàlisi de
la incapacitat física de l'orb i en l'estudi dels
factors de capacitat físics i morals que a part
de la vista posseeix l'orb, sostingué que aquest
és potencialment una valor real i positiva.

Feta aquesta afirmació, entrà en l'examen
del problema que titulà de "valorització dels
orbs", exposant les funcions que en la seva so-
lució corresponen separatament a l'acció benè-
fica i a l'acció social.

El senyor Moragas cridà l'atenció sobre la
conveniència de crear una ensenyança nova,
o sigui, l'educació metòdica i científica dels
sentits de l'oïda, tacte, olfacte i gust; de l'instint
d'orientació i del pressentiment a distància dels
objectes, que seria admirable gimnàstica per
a les capacitats físiques dels orbs.

Constituí una part important de la conferèn-
cia del senyor Moragas, l'estudi dels deures
que té la societat per a defensar, protegir i
desenrotllar la valor social dels orbs, prenent
per base la seva psicologia o psiquisme espe-
cial.

El senyor Moragas es dolgué del desconei-
xement en què s'està del que és l'orb i les er-
rònies idees que el vulgus en té, ignorant llurs
grans capacitats i el seu exquisit i potent psi-
quisme.

I terminà advocant en favor de la propa-
ganda i difusió del que és l'orb perquè tothom
pugui cooperar a la defensa de la seva valor
social.

Fou molt aplaudit i felicitat."

—A Barcelona s'ha inaugurat amb molt
d'èxit la V Fira de Mostres a l'històric saló
de Sant Jordi gloriós. La Fira ocupa els dos
grans Palaus de l'Exposició i el vast espai in-
termig, guanyant-hi un cent per cent els des-
patxos i els objectes exposats.

—La Caixa d'Estalvis Municipal de Bilbao
ha acordat la construcció d'alguns centenars
de cases barates. Les obres començaran tot se-
guit.

Bon exemple per imitar...

—El ple de l'Institut de Reformes Socials
aprova la Memòria anyal referent a la labor
de l'Institut i s'assabentà d'una Reial ordre
per la qual s'encarrega a l'Institut l'estudi d'un
ample projecte d'habitacions econòmiques, de
contingut més extens que l'actual llei de Cases
barates, car els desitjos del Govern són que
gaudeixin de tals beneficis major nombre de
persones que al present.

Es sollicità que s'activés també el referent a
la Legislació sobre Cooperatives, per la neces-
sitat en què està Espanya de disposicions re-
latives a aquella importantíssima matèria.

—S'ha disposat que en el termini improrro-
gable de vint dies tots els casinos, còrcols d'es-
bargiment, teatres, cafès, bars, fondes, cases
de menjars, i altres establiments o locals de
reunió de públic, es trobaran proveïts de co-
munes inodores, ventilades i netes, així com
d'escupideres higièniques en el nombre que les
necessitats de la concurrència demandin.

Que tots els establiments esmentats disposa-
ran de filtres que assegurin la major puresa
de l'aigua de beguda que es serveixi.

Que totes les perruqueries estiguin dotades
d'aparells de desinfecció de l'instrumental em-
prat en els serveis, desinfecció que es realit-
zarà sense excusa ni pretext en cada servei.

Que els inspectors municipals de sanitat rea-
litzaran, als seus districtes corresponents, vi-
sites d'inspecció per a comprovar el compli-
ment del disposat, imposant als contraventors
les sancions a què hi hagués lloc.

ESTRANGER

A París s'ha constituït, sota els auspicis de
la Missió espanyola, la Joventut Catòlica His-
pano-Americana. La primera reunió ha estat
un èxit.

—La Conferència internacional d'emigració
ha aprovat la proposició italiana per a sotme-
tre els emigrants, abans de sortir, a les pre-
caucions sanitàries que allunyin tot perill a la
salut. Demés s'acordà que els governs prepa-
rin locals per a rebre els emigrants, i que es
donin informes sobre el mercat de treball mú-
tuament tots els països.

—El Govern anglès proposa a les Cambres
una subvenció anyal de nou lliures esterlines
per cada casa barata que es construeixi, du-
rant la subvenció 40 anys.

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLÀNTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Havana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Havana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijon i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; empenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New York, Havana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Havana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colòmbia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Havana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curaçao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canàries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Poo el 2, fent les escales de Canàries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals a Companyia dona allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

Llegiu i propagueu

Catalunya Social

Es el periòdic de més
circulació de Catalunya

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Un any 8 pessetes
Semestre 4

Surt els dissabtes

EL

GARATGE SPORT

=
TÀRREGA

Té posat a la disposició dels visitants del Pirineu Català un esplendí servei de turismes i òmnibus de lloguer a preus reduïdíssims, sols per facilitar excursions per conèixer les formoses comarques de les Centrals de Capdella i Sant Antoni i la xamosa Viella

304 (05) (46.71) Cat.

LEGIA

CONEJO

REHUSAR BOTELLAS MAL TAPADAS

Catalunya Social

ADMINISTRACIÓ

Hores de caixa:

Matí, d'onze a una.-Tarda, de quatre a sis.

Per reclamacions i encàrrecs:

De vuit a una, i de tres a vuit.

Es molt convenient per a la bona marxa de CATALUNYA SOCIAL que els senyors subscriptors es posin al corrent de pagament. El mitjà és el giro postal.— L'Administrador.

FRANQUEO CONCERTADO

Atenes A. G. Provença, 187